

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS I POBLES OPRIMITS, UNIM NOS!



la veu dels treballadors



Ara ens cal el teu vot. El teu vot per aconseguir que Unitat pel Socialisme arribi al Parlament; el teu vot per engrandir la veu i la lluita dels sectors més conscients i revolucionaris del nostre poble; el teu vot per demostrar el teu desacord amb la política de pactes i consens del PSUC i del PSC, el teu vot i el teu suport per continuar la nostra lluita al teu costat, per una Catalunya lliure, fraternal, comunitària i socialista.

AL PARLAMENT AMB

UNITAT PEL SOCIALISME

Ignasi Alvarez, Secretari Polític del Moviment Comunista de Catalunya, segon candidat de la llista per Barcelona d'UNITAT PEL SOCIALISME, exposa en aquesta entrevista les línies fonamentals del programa de la coalició, la importància política d'Unitat pel Socialisme i els seus objectius polítics

La Veu dels Treballadors.- Unitat pel Socialisme, la coalició formada per LCR, MCC, OCE(BR) i PTC es presenta, indubtablement, com una opció electoral amb força i possibilitats d'aconseguir els vots necessaris per a estar present al Parlament. Però molta gent es pot preguntar: Unitat pel Socialisme és únicament una unió electoral o servirà, també, per a obrir una dinàmica d'unitat entre els sectors i organitzacions més conseqüents i revolucionaris de l'esquerra?

Ignasi Alvarez.- Bé, en principi l'acord entre els quatre partits en formar Unitat pel Socialisme té com a objectiu fer una candidatura comú amb la finalitat d'augmentar les possibilitats electorals i evitar la dispersió del vot més d'esquerres. Hi ha també un acord de programa i el compromís de defensar aquest programa unitari en la futura actuació al Parlament, i també fora del Parlament. Per això, al marge de que Unitat pel Socialisme com a coalició no tingui una continuïtat formal després de les eleccions, hem de mantenir i aprofundir la dinàmica d'actuació unitària oberta entre els quatre partits. El programa de la coalició és un important punt de confluència per a desenvolupar aquesta acció en comú.

La futura unitat d'acció entre els quatre partits en diferents camps, ens permetrà d'agrupar i reforçar els sectors de masses més d'esquerres que se senten, de fet, identificats amb els objectius polítics que defensa el programa de la coalició.

Entre els quatre partits que formem la coalició hi ha diferències, diferències fins i tot importants, i no tindria cap sentit negar-ho. Però hi ha també, com deia, acords importants i en torn d'aquests acords podem augmentar, i cal fer-ho, la col·laboració i la unitat d'acció.

La Veu.- Aquestes eleccions estan essent presentades com una batalla per la presidència de la Generalitat. Un president d'esquerres, Reventós, contra el president que representa la dreta, en Pujol. Creus que realment és aquesta la batalla principal de les eleccions?

I.A.- Posar en primer pla la qüestió del President és capgirar les coses. El què és realment important és saber quina mena de Consell hi haurà després de les eleccions. Nosaltres, com tothom sap, defensem un Consell d'Unitat de l'Esquerra. I un Consell d'unitat de l'esquerra requereix l'existència prèvia d'una majoria d'esquerres com a condició necessària, però requereix també, i això és el més important, que es dongui la voluntat, per part del PSC-PSOE i del PSUC de canviar radicalment la política que han estat fent fins ara, la política de consens i submissió a la

les altres alternatives. Fins i tot les campanyes s'assemblen, encara que la d'en Pujol sigui una mica més personalista per tal d'aprofitar que té una mica més "d'imatge de President" que en Reventós. Avui estan d'acord en convertir les eleccions en una pugna entre tots dos i el dia 21 de març poden continuar aquest acord formant una Generalitat de coalició entre els dos partits. I així no anem enlloc.

Aquesta campanya presidencialista, "amb un cert regust americà", és encara més absurda si partim del fet que l'Estatut no és gens presidencialista.

La Veu.- Però els socialistes segueixen dient que governaran sols...

I.A.- Els socialistes saben perfectament que no tenen cap possibilitat d'assolir, no la majoria absoluta,

en Benet com el president de la unitat de totes les forces polítiques de Catalunya, tan d'esquerres com de dretes. ¿Perquè s'entesta el PSUC en seguir defensant una alternativa d'aliança entre l'esquerra i la dreta que saben que és impopular, que ha provocat desencís entre els homes i dones d'esquerra i que no suscita cap mena d'entusiasme, fins i tot entre la base del mateix PSUC?

I.A.- Que el PSUC vulgui continuar el tarradellisme, ara sense en Tarradellas, només té una explicació: el PSUC està disposat a pagar qualsevol preu, fins i tot el preu de tornar a malmetre la majoria d'esquerres, per tal de tenir la certesa d'estar al futur Consell. Per al PSUC, i per al PCE sobretot, l'aspecte fonamental de la qüestió és mantenir-se al Consell, aparèixer com un partit de govern, encara que sigui un govern su-



d'en Benet com a home independent i d'esquerra era gran el 15 de juny i ja es va enfonsar en bona mesura a les passades eleccions en presentar-se a les llistes del PSUC per al Senat. Ara, a aquestes eleccions, el paper d'en Benet és simplement el d'augmentar una mica el nombre de vots del PSUC. Un trist paper per un home d'esquerres que es proclama independent i unitari.

La Veu.- Unitat pel Socialisme proposa un programa que recull tota una sèrie de reivindicacions populars. Es un programa concret i positiu. El problema és si Unitat pel Socialisme tindrà de veritat la possibilitat de defensar amb èxit aquest programa.

I.A.- Un programa electoral veritablement d'esquerres com el nostre no pot ésser simplement un catàleg de promeses. El nostre programa és, en primer lloc, un compromís de continuar la lluita, al Parlament i al carrer, en defensa dels interessos del nostre poble. A més a més el programa d'Unitat pel Socialisme marca un camí d'actuació política per a fer possible la realització d'aquest programa: una Generalitat d'unitat de l'esquerra disposada a mobilitzar el nostre poble, disposada també a afrontar amb decisió la reforma de l'Estatut i a exigir competències en matèries com economia, hisenda, treball, educació, medi ambient...

I pensem que no ens equivoquem quan diem que el poble, que els treballadors i treballadores volen aquesta política d'unitat de l'esquerra. Unitat pel Socialisme és avui una petita part de l'esquerra, però n'és també la part més conseqüent i revolucionària, i per això és important, molt important, que Unitat pel Socialisme estigui representada al Parlament. Els vots que aconseguixi Unitat pel Socialisme serviran sobretot per reforçar la unitat i per a fer avançar posicions als corrents més revolucionaris de Catalunya.



dreta, i estiguin disposats a configurar una Generalitat d'Unitat de l'Esquerra. Aquesta és la qüestió política fonamental de cara a les eleccions, les altres coses són cortines de fum per a tapar els problemes, electoralisme barat i ganes d'enganyar la gent.

Pujol i Reventós estan totalment d'acord en fer ambdós una campanya presidencialista i polaritzar d'aquesta manera el vot de la dreta sobre en Pujol i el de l'esquerra sobre en Reventós, "xuclant" els vots de

qualcom impensable, sinó ni tan sols una majoria relativa que els permeti un consell socialista mínimament estable. Els socialistes estan disposats a pactar amb Convergència, probablement aquest pacte ja és cosa feta, i a donar alguns rosegons al PSUC, si aquest partit accepta el paper de parent pobre.

La Veu.- El PSUC segueix insistint en la conveniència de continuar un Consell d'Unitat com el que hi ha hagut fins ara. I també presenten

bordinat als interessos de la dreta, encara que sigui un govern sense competències i presoner del consens i encara que ells hi siguin els "convitats de pedra". Tot abans d'arriscar-se a passar a l'oposició, perquè a en Carrillo només de pensar en estar a l'oposició, se li posa la pell de gallina.

Pel que fa a en Benet, jo crec que no solsament no té cap possibilitat de ser President sinó que a més a més ha cremat el seu prestigi polític en aquesta campanya. El prestigi

Cal una política d'esquerres a les nostres comarques

Josep Sementé, secretari del Comitè de les comarques de Tarragona i membre del Comitè Nacional del nostre Partit, primer candidat d'UNITAT PEL SOCIALISME per Tarragona, ens presenta en aquest article els aspectes més punyents de la problemàtica de les comarques de Tarragona, i la nostra posició davant d'aquests problemes.

Què en podem dir de la política de la dreta a les nostres comarques? Quines han estat les seves "obres"...? La gran obra de la dreta a les nostres comarques es pot dir que ha estat d'una banda la implantació de Centrals Nuclears al Baix Camp i a la Ribera d'Ebre i de l'altra la implantació al Tarragonès d'un dels complexos petroquímics més grans de l'Estat espanyol. Ara aquesta mateixa dreta es disfressa de comarcalista i pretén que hom li atorgui la defensa en exclusiva de les nostres comarques. Denunciar aquesta demagogia, enfrontar-nos al model de desenvolupament que propugnen i realitzen a les nostres comarques, aquesta és la tasca de tots els homes i dones autènticament d'esquerres.

FEM UNA MICA DE MEMORIA

Mirem més de prop la situació de les comarques Tarragonines. El complex petroquímic, feu de les multinacionals, tan mimat pels comarcalistes dretans, ha significat l'enfonsament de l'agricultura en una de les zones més riques i aptes per a la pagesia. Ha comportat una contínua explotació de l'aigua —que és del poble— en benefici del seu ús industrial, passant per damunt de les necessitats del poble i de la pagesia. I com més s'agreuja el problema —l'aigua de Tarragona ja no

es pot beure, la de Reus s'ha de restringir, la pagesia té un futur més que negre...—, més augmenta l'agressivitat de les multinacionals, més augmenta la rapinya d'aigua. Ara ja pecten el mini-trasvassament de l'Ebre, com a pas previ al trasvassament. Així deixaran la feina arrodonida: multinacionals i nuclears posaran en perill la salut i la vida de les nostres terres, acabaran de destruir el medi ambient.

El problema de l'aigua, un cop més, està servint com a línia divisòria d'interessos contraposats. D'una banda la lluita del poble, la lluita de la Unió de Pagesos, la unitat de tots els sectors a la Comissió per a la defensa de les Aigües del Camp de Tarragona i de la Conca de Barberà. A l'altre cantó els interessos de les multinacionals, de les empreses privades, de les nuclears... Malauradament, en moments concrets, aquests interessos privats han tingut el suport dels partits majoritaris de l'esquerres. Recordem la negativa del PSUC a recuperar per al poble de Tarragona l'aigua venuda per l'anterior ajuntament franquista a l'empresa SAUR, o la posició favorable del PSC al mini-trasvasament a la petroquímica.

L'altre gran problemàtica és el problema de les Nuclears. Si no ens hi oposem les comarques de l'Ebre esdevindran la zona més nuclearitzada de l'Estat espanyol. Dins d'un cercle de 50 Km. de radi ja hi ha una central en funcionament (Vandellós), dues en construcció avançada (Ascó I i II) i una darrera (Vandellós II) autoritzada recentment en nom del Pla Energètic Nacional que va rebre el suport al Parlament dels Partits majoritaris d'esquerres. I crec que tots som conscients de les con-



sequències de la nuclearització a les nostres terres: empobriment definitiu, augment de la contaminació, potenciació de la petroquímica i trasvassament de l'Ebre.

L'UNICA SORTIDA

Fins ara la política d'unitat amb la dreta, la política de consens no-

més ha servit per a paralytzar l'acció popular i per afermar l'ofensiva de la dreta... No podem esperar més estudis previs mentre el capital va fent i desfent sense importar-li massa els resultats d'aquests estudis ni la possible il·legalitat de la seva actuació. Crec que el camí d'una autèntica defensa de les comarques passa per un treball de mobilització de tots els homes i dones d'esquerres, un treball que hauria de girar en torn d'uns objectius innegociables si volem que el futur de les nostres comarques sigui realment progressista i d'esquerres.

El primer d'aquests objectius seria la paralytzació de les centrals d'Ascó i de Vandellós, la devolució de l'urani introduït il·legalment a Ascó i la prohibició de la prospecció i explotació d'urani a les nostres comarques. D'altra banda caldria oposar-se als projectes d'ampliació de la petroquímica i molt especialment a la de la DOW-Chemical. Rebutjar el mini-trasvassament i el trasvassament. Es l'única garantia d'aconseguir un redreçament de les nostres comarques mitjançant un desenvolupament harmònic i un aprofitament dels recursos naturals que no perjudiqui cap sector popular. Pel que fa al problema de l'aigua crec que cal defensar les propostes de la Federació de AA.VV. i de la Comissió per a la defensa de les aigües del Camp de Tarragona i de la Conca de Barberà.

Per acabar, tornar a exigir l'extinció immediata de les Diputacions, la desaparició del Govern Civil i el traspàs de totes les competències a la Generalitat.

En la lluita per aquests objectius ja hi ha compromesos molts homes i dones d'esquerres. I també hi està compromesa la nostra candidatura UNITAT PEL SOCIALISME. Donar suport a aquest corrent de mobilització, cada dia als sindicats, a les AA.VV. al carrer, si hi arribem, al Parlament, és la nostra tasca.



Divendres 29 de febrer, al Palau de Congressos de Montjuic a Barcelona, tingué lloc el míting d'obertura de la campanya d'UNITAT PEL SOCIALISME. Hi van intervenir Josep Aragonès de l'OCE (BR), Joana Agudo de la LCR, Gabriela Serra del MCC i Manuel Gracia del PTC. Amb la sala plena (unes 1.500 persones), els oradors i oradores van remarcar els trets principals de la nostra candidatura: la necessitat d'una Generalitat d'unitat de tota l'esquerres per tal de dur una política combativa, una política que trenqui la passivitat de la Generalitat de consens i planti cara a la dreta i al centralisme...

Fou una exposició clara del que som i dels nostres objectius. Ara cal que en els dies de campanya que resten, aquestes idees i aquests objectius arribin a milers i milers de persones...

MÍTING-FESTA

amb "Al Tall" i

"Orquestra Frenesi"

Parlaran: Eusebi de Jesus - OCE(BR)
Pau Pons - (LCR)
Ignasi Alvarez - (MCC)
Manuel Gracia - (PTC)

Dissabte, a les 7,30 del vespre

15

PALAU D'ESPORTS

(MONTJUIC)



LA NOSTRA VEU AL CARRER

En els darrers temps el nostre Partit ha tingut una presència important al carrer, una presència quotidiana... Hem sortit al carrer per donar suport a àmplies lluites populars, a denunciar la política del Govern, de la dreta, a intentar oferir una perspectiva o fer un crit d'atenció... En aquesta tasca de nits senceres d'esforç militant, d'imaginació i entusiasme es resumeix bona part de la vida del nostre país, dels problemes que més afecten al nostre poble i de les seves lluites.

Motius per fer campanyes no n'han mancat; la dreta, el govern, no han parat de proporcionar-nos-els. Ja s'ha acabat el temps de les consideracions. Ara, cadascú apareix com el que és: la UCD com a partit de dretes, amb un govern clarament bel·ligerant contra els drets dels pobles, contra els drets dels treballadors i treballadores. Un govern i una dreta que poc a poc han anat tancant files en defensa dels guanys dels capitalistes, en una conxorxa cada cop més dramàtica per a treure tot el suc de la classe obrera, per sortir reforçats de la crisi econòmica.

Malauradament, també han anat apareguent com el que són les polítiques dels partits majoritaris d'esquerra. Unes polítiques reformistes, més preocupades de defensar les seves posicions en el tinglado electoral que no pas de plantar cara a aquesta dreta. Atrapats en els pactes i en els consensos, per al PSC i per al PSUC, les lluites populars arriben a ésser temudes, adésgrat de que siguin la veritable força del poble.

Per a reforçar aquesta lluita, per a que la força de la classe obrera no es debiliti, per a lluitar i cridar a lluitar contra la dreta, per a fer real una unió combativa dels homes i dones del nostre poble, el MCC ha sortit al carrer. El carrer és on viu i lluita el poble, el carrer és l'escenari de les grans manifestacions, el carrer és el lloc on transcorre la vida... I és justament al carrer on el nostre Partit es fa conegut. Perquè aquestes campanyes "de carrer" reflecteixen una mica el què som, i també perquè avui totes elles tenen una plena vigència, creiem que val la pena recordar-les.

L'Estatut. Però, quin i com?

El dibuix del cartell no és cap exageració. Reflecteix el que ha estat la política "d'unió nacional", de col·laboració de l'esquerra amb la dreta, del Consell d'en Tarradellas. Una col·laboració escandalosa, quan l'esquerra tenia la majoria a Catalunya. Fruit d'aquesta política ha estat l'Estatut, amb les seves migrades competències, amb els seus retalls... Amb l'abstenció no es tractava solsament de rebutjar un text concret de l'Estatut, es tractava de rebutjar la política que l'havia fet possible i marcar un camí de lluita, de decisió, de defensa conseqüent dels nostres drets nacionals.

Sempre contra la dreta i el capital

Mireu quin "trío": Abril, Ferrer Salat i Suarez, del braçet. Els cartells cridaven a la vaga general, era el mes d'octubre... Hom començava a discutir al Parlament l'Estatut contra els treballadors d'UCD, s'acabaven d'aprovar una pila de lleis que limi-



taven el dret de vaga i l'acció sindical, i es començava a parlar del malestruc acord-marc. Davant de l'ofensiva conjugada del Govern i la Patronal nosaltres proposàvem d'unificar totes les lluites obreres en un sol objectiu: la vaga general. Calia, un cop més, unir la classe obrera en el combat contra la patronal... No ha estat possible. Ho han impedit, en bona mesura, la col·laboració de la direcció d'UGT amb la patronal i les vacil·lacions de la direcció de CC.OO. Malgrat tot, en la lluita diària, en la lluita pels convenis, en la lluita per trencar els límits de l'acord-marc, els treballadors sempre trobaran en nosaltres un ferm puntal, una opció de lluita.

Els drets de la dona

Fa uns mesos 10 dones eren jutjades a Bilbao, acusades d'haver avortat o haver ajudat a avortar... En aquella ocasió el moviment feminista va aconseguir de crear un clima tal de solidaritat i sensibilització, que aquelles dones no foren condemnades... Però la lluita només ha fet que començar. A la nostra societat hi ha multitud d'interessos que pressionen per tal que la dona sigui mantinguda en una situació d'opressió per part dels homes. L'Església, la Burguesia, no estan disposades a cedir i no sols mantenen una moral falsa i embrutidora, sinó que aprofiten totes les lleis per mantenir les dones en una situació de discriminació. Ara, amb la llei del Divorci que UCD presenta al Parlament, en comptes d'intentar alliberar les dones, se'ls vol imposar una nova cadena... El MCC dona suport, en aquest cartell, al projecte de Llei del Divorci de la Coordinadora d'Organitzacions Feministes i denuncia les intencions clericals i dretanes que amaga el projecte de llei d'UCD.

Llibertat als centres d'ensenyança

Pas a pas, dia a dia, la UCD ha anat cercant de retallar les petites conquestes que hom havia aconseguit en el camí d'una ensenyança més democràtica, més accessible al



poble, més lluny de les mans i els negocis eclesiàstics. Ací tenim l'Estatut de Centres Docents i la LAU...

Però si les sotanes i el Govern s'han mogut, els ensenyants, els estudiants i els pares tampoc han restat quietes. Al seu costat, en totes les lluites des de començament de curs, hi ha estat el nostre Partit. I àdhuc hem pogut trobar un moment de repòs emmig de la batalla, per a reflexionar en aquestes Jornades de l'Ensenyament del MC que se celebraven a Barcelona.

Lluitar contra el feixisme

Fa 8 mesos els partits que formem UNITAT PEL SOCIALISME convocàrem una manifestació antifeixista i en solidaritat amb Euskadi, a Barcelona. Això coincidia amb una campanya del nostre Partit contra el feixisme, exigint la il·legalització de Fuerza Nueva. Aquesta campanya era absolutament necessària. Ara quan caigué assassinada Iolanda Gonzalez, ho hem pogut veure...

Cal la unitat de l'esquerra per combatre el feixisme. El feixisme no està mort, reneix cada dia a l'aparell de l'estat, entre els policies i els militars, entre els fills dels burgesos que enyoren el franquisme. Si hem estat tants anys combatent-los, combatent el feixisme, ara perquè no?

Atoms fins a la sopa. Nuclears, no

Ascó, Vandellòs... L'energia atòmica és perillosa i perjudica el medi ambient. Però aquestes no són les seves úniques conseqüències. Les nuclears ens fan encara més dependents dels Estats Units, donen més pes als militars dins de la nostra societat... Es un afer que es porta en secret per tal d'amagar-nos els riscos de l'energia nuclear... La societat que depengui només de l'energia atòmica serà una societat en la que encara hi haurà més autoritarisme, en la que es desenvoluparan les tendències dictatorials i feixistes de l'Estat capitalista actual.

Cal, doncs, posar fi a aquesta marxa forçada cap a la barbàrie. A Catalunya el moviment antinuclear ha pres una gran volada... L'esforç que el CANC ha dut a terme no ha

estat balder. Com milers i milers de persones, el MCC exigeix avui la paralizació de les centrals nuclears, tan les que ja funcionen com les que encara estan en construcció.

Amb Nicaragua

Nicaragua fou un país important l'any 1979. El poble de Nicaragua, el Front Sandinista d'Alliberament, van enderrocar després d'una lluita llarga amb les armes a la mà, al dictador Somoza... Allò fou una veritable revolució... El nostre partit que és internacionalista, que creu amb la solidaritat de tots els pobles, en la lluita contra els seus opressors, va dur a terme una àmplia campanya de solidaritat amb Nicaragua, amb el FSLN. Calia aquest suport del poble català, no sols perquè es tractava d'un poble que lluitava contra una dictadura, sinó també perquè ho feia frontalment, amb les armes



a la mà. I el poble de Catalunya va respondre, en centenars d'actes de solidaritat, i en una festa al Born de Barcelona en la qual el MCC va tenir gran participació. Fou com una celebració anticipada de la victòria. Perquè la victòria arribà, perquè la victòria del poble, quan lluita amb decisió revolucionària, sempre acaba arribant, per molt forts que siguin els enemics.

